

JÓGÁTKY

POHÁDKY A CVIČENÍ PRO MALÉ JOGÍNKY

NAPSALA BARBORA HU

Jogátky

Pohádky a cvičení pro malé jogínky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Hu

Jogátky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

JÓGÁTKY

Pohádky a cvičení pro malé jogínky

Napsala Barbora Hu

Ilustrovala Nanako Išida

FRAGMENT

Tadeáškoví

ÁHIMSÁ – nenásilí

O ježovce tvrdákovi, neomalené patě a chaluhách toužících po objetí

Bylo nebylo, tedy spíš bylo, než nebylo (jinak by se nám hůř vyprávělo), jedno podmořské městečko. Nebylo vůbec veliké, naopak – bylo to vcelku drobné podmořské maloměsto, jakých je v hloubce pod hladinou ve všech mořích světa plno. A jak už to na maloměstě bývá, každý se znal s každým, všichni věděli, kdo kde bydlí a co obvykle dělává, a snad i to, co si dává v sobotu k snídani nebo ve čtvrtek k svačině. Těch podobností tu ale bylo mnohem víc, však ještě uvidíte!

Na samém okraji podmořského městečka, na útesu, bydlela ježovka. Nenechte se mýlit, tahle ježovka nebyla vůbec žádná slečinka, ale pořádný chlapák! A vlastně taky pěkně zarputilý tvrdák a vztekloun, co se nerad s někým dohaduje a veškeré spory řeší silou. S jeho ostrými bodlinami se nikdo z místních nechtěl dostat do křížku. Většina rybích sousedů tak raději jen mlčky proplouvala kolem jeho plotu. To, že se s naším tvrdákem ježovkou ze strachu skoro nikdo nebavil, je celkem jasné. Tvrdáka ježovku to někdy trochu mrzelo, i když většinou předstíral, že je mu to jedno a že „bratříčkovat se s kdejakou vlezlou mřenkou odvedle tedy

nepotřebuje“. Důvod, proč byl takovým tvrděákem a samotářem, byl ten, že se zkrátka bál, aby na něj někdo nebyl ošklivý, aby ho někdo, koho by si třeba oblíbil, nakonec nezklamal, aby někdo neporanil jeho křehkou dušičku, která zůstávala pečlivě skryta za ostnatou schránkou. A tak se z něj na první pohled stal zloun a netýkavka.

Jediný, kdo se s tvrděákem ježovkou po všech těch letech ostrých slov a činů chtěl kamarádit, byla skupinka tenoučkových chaluh, která rostla hnedle vedle jeho obydlí. Jediná skupinka chaluh na tomhle podmořském útesu – široko daleko jiná mořská „tráva“ nerostla. Není divu, že se tmavě zelené chaluhy cítily drobátko osaměle a rády by se se svým sousedem daly občas do řeči. On ale o přátelství „s nějakým zkrouceným salátem“ vůbec nestál. Pokaždé, když se vracel domů a cestou míjel chaluhy, prosebně se za ním natahovaly v posmutnělém tanci podmořského proudění. Bývaly by si vystačily i s vlídným slovem, milým pohledem, ale ze všeho nejvíc toužily po vřelosti kamarádkého objetí. Marná sláva, tvrděák byl v těchto ohledech neoblomný chlapík.

Jednoho dne brzy zrána se tvrděák ježovka rozhodl, že si půjde zaběhat. Přece jen takové ježovčí ostny se musejí pravidelně protahovat... Vyrazil ze svého příbytku, a když míjel chaluhy rostoucí nedaleko branky, ani okem nemrkl. Zkrátka – choval se jako obvykle.

Cítil se plný síly, ve skvělé kondici, a tak si řekl, že se vydá až k Sasančí špičce, což byl kopec s červenou čepicí ze zádumčivých sasanek. Odtud byl náramný výhled do okolní podvodní krajiny.